

HENRIK W. 19 ÅR

HENRIK W.: Personerne er to ... unge mænd på 17 år – vel nærmest drenge – og en pige på samme alder, som alle tre går i gymnasiet. Jeg er en af drengene ... De to, som havde kommet sammen et års tid eller sådan noget, og som var meget, meget glade for hinanden, var taget på weekend-tur i sommerhus på Fyn, og der havde de vist haft det pragtfuldt på alle måder ... Det vil sige, de havde også gået temmelig meget i seng med hinanden.

På et eller andet tidspunkt var den totale beholdning af præservativer altså sluppet op, simpelthen ... og så tog de chancen, ikke? Det er jo ikke ualmindeligt, det sker så tit ...

INTERVIEWEREN: Det var altså ikke på grund af uvidenhed?

HW: Nej, de var klar over risikoen. Vi havde jo allesammen fået den almindelige kammeratoplysning og havde læst lidt selv, og så ellers brugt kraniet indvendig. Næh, det var kun de praktiske forhold, der havde indflydelse.

Tænk på historien om konen med 8 børn ude på landet. Så kommer lægen og synes, det er ved at tage overhånd. Han giver hende et pessar og fortæller alt om, hvordan det skal bruges og så videre. Og så et vist antal måneder efter får hun barn nr. 9. »Jamen, hvordan kan det gå til? Jeg har jo fortalt Dem ...« Og så viser

det sig, at de kun har en vandpost i gården! – Det er et kontant socialt problem, når folk ikke har noget badeværelse.

I: Men her drejede det sig jo kun om at køre til den nærmeste by og hente præservativer. Synes De ikke, det var letsindigt?

HW: Joe, det var det. Men det er ikke specifikt for de 17-årige. Der er altid »smuttere«. Intet er 100 % sikkert. Min ven og hans pige løb bare risikoen, og de kom tilbage til byen her, og der gik jo altså noget tid over, og ... så begyndte han altså at blive mere og mere nervøs, og fortalte mig det, fordi vi havde stor fortrolighed til hinanden. Han ... han var helt desperat over det. Han kunne slet ikke fatte det her med, at der altså var noget, der hed at være far ... Hvad Fanden, altså ... ja, jeg følte mig til en vis grad med i det, fordi vi havde så meget sammen, og jeg befandt mig heller ikke godt. Jeg begyndte på en eller anden måde at føle, jeg var impliceret i det. Det var jeg jo ikke ... men det blev jeg altså.

I: Hvordan var Deres forhold til pigen?

HW: Det var jo kun gennem høm. Vi var meget tit sammen og havde et meget åbent forhold. Engang imellem pjækkede vi alle tre fra skolen og tog ud et sted og drak en flaske whisky. Og vi snakkede meget sammen om alt.

I: Hvem besluttede, at hun skulle abortere?

HW: De to, selvfølgelig. Jeg ville ellers have betakket mig for at være med til det. Hun fik altså til sidst at høre

gennem en veninde, såvidt jeg husker, at der var en kvindelig læge, som – det kan være ligemeget hvor – som ... og hun fik altså at vide, at der kunne hun tage ud, og så ellers ikke nærmere om, hvad den kvindelige læge så ville gøre. Men vi håbede måske, at hun ville sige: »Ja, det vil jeg gerne gøre.«

Hun tog derud, og jeg havde fået at vide, at hun skulle komme om eftermiddagen. Jeg var sammen med ham hjemme hos mig, og vi sad og ventede. Vi havde aftalt, at hun skulle komme hjem til mig og fortælle, hvordan det var gået. Og hun kom på et eller andet tidspunkt om eftermiddagen, og vi sagde: »Nå, hvad sa?« Vi var jo sindssygt spændte. Så sagde hun, at ja, der var sådan set ikke noget at gøre, for hun ville ikke selv foretage nogen abort, den læge, men hun havde fortalt, hvordan vi kunne gøre det selv. Og så sad vi jo der ...

I: Hvordan var Deres følelser over for den læge?

HW: Meget lunkne. Jeg synes, det var meget ringe, at hun ikke kunne gøre det selv, med de begrundelser, som pigen var kommet med ... Selvfølgelig ville hun sætte sin praksis på spil, men ...

I: De kunne have prøvet en anden læge?

HW: Vi var jo desperate. Vi havde ingen tålmodighed, fordi vi troede, at hvert minut var kostbart. Hun var jo i tredje måned. Havde det ikke været for det, så havde vi såmænd nok kunnet finde noget. Vi havde stor tiltro til »efterretningssystemet« i vores omgangskreds. Jeg vil regne med, at i dag kunne man finde ti adresser på tolv timer. Men ... det kommer selvfølgelig an på omgangskredsen.

Det er jo også der, man hører om alle de andre fiduser, såsom at pille dæk og slange af en motorcykel og køre hen over jernbanesvellerne, eller æde et par kilo saltpastiller eller kinin – men det forekom os ærlig talt lidt for diletantisk ... men det blev det nu også senere ...

Hun sad altså der og fortalte det, mens vi begge to hørte på det, og ... jeg kunne godt se, at det var klart for ham, at han ikke kunne få sig selv til at gøre det. Vi snakkede, og jeg kunne godt mærke, at ... meningen sådan set var, at det skulle jeg forestå, altså ... fordi han ikke kunne. Jeg tror ikke, han kunne gøre det på sin egen pige. Som manden siger i en eller anden Rifbjerg-film, da hans kone har været i seng med en anden: »Jamen, det var jo den vej, Ilse kom ud!« – Så er det sagt, ikke?

Og pigen, hun ville helst have, at jeg gjorde det. Det sagde hun tydeligt. Det var *ikke* fordi nogen af dem ville skubbe det over på en anden. Vi kendte jo hinanden. Forskellen var den, at det var den pige, han elskede.

Men ... jeg anede ikke, hvad det var, jeg anede ikke, hvor risikofyldt det kunne være, sådan noget. Ikke det, at det var lovbrud. Jeg anser det *ikke* for at være kriminelt, men for at være en lægelig tåbelighed. Men det var en fortvivlet situation. Hvis hun får et barn i I G, så er det ud af skolen. Og han måtte selvfølgelig også gå ud for at tjene penge til barnet. Det var han blevet tvunget til ... Det lyder måske mærkeligt, men der er da heldigvis noget, der hedder at have en virkelig god ven.

I. De var ikke bange for at blive opdaget?

HW: Nej. Det er jo parallelt med, at man kører uden cykellygte, når man har travlt og skal af sted.

I: Dette var dog betydelig mere risikabelt. Kunne De også have bortopereret mandler?

HW: Nej, men det var der heller ikke nogen tvingende grund til. Selvfølgelig var man ikke uvidende om, at det kunne være frygtelig farligt og sådan noget. Så hvis jeg havde nogle betænkeligheder, så var det fordi jeg manglede medicinsk viden. Men jeg prøvede at overbevise mig selv om, at det var forsvarligt, og jeg trøstede hele tiden mig selv med, at det var jo en læge, der havde sagt det ...

Vi lejede et hotelværelse inde i byen. Og ... så skulle det altså foregå der. Vi fulgtes ad derind, installerede hende, og så gik jeg sammen med ham ned på Vesterbrogade og op i en forretning med hygiejniske artikler, og ... der havde vi fået at vide, at vi skulle købe et kateder af en vis størrelse, 2A eller noget i den stil ... sådan en gummidims på et par håndbredders længde, som var beregnet til ældre mænd, som havde besvær med at komme af med vandet ... og fordelingen ved det skulle altså være, at det ikke kunne komme til at beskadige noget, fordi det var bøjeligt og sådant noget.

Jeg havde rådført mig med en af mine kammeraters anatomi-bøger, en kammerat der er lidt ældre end mig, og som læser medicin – jeg havde ikke sagt noget til ham forøvrigt, jeg havde bare siddet og kigget i den og fået et ganske godt begreb om, hvordan de indre dele i en kvinde var indrettet, selv om jeg selvfølgelig vidste en del om det i forvejen.

Så havde vi fået at vide, at vi skulle købe en dåse

vaseline ... og så gik vi op på hotelværelset, og så var det altså min opgave at indføre det her kateder igennem livmoderhalsen. Det havde jeg lidt besvær med, men jeg fandt da ud af det til sidst. Vi havde fået at vide, at ... jeg skulle skubbe det helt op ... og da det var gjort, så skulle vi vente i 24 timer. Så skulle hun altså abortere.

Og så havde lægen sagt til pigen, at hvis der blev komplikationer, hvis det begyndte at bløde særlig voldsomt, så skulle vi ringe efter en ambulance og sige, at hun havde fået en voldsom blødning ... Og hun skulle i øvrigt stædigt holde fast ved, hvis hun blev spurgt på hospitalet, at der ikke var foretaget noget indgreb af nogen art.

Vi ventede tålmodigt de her 24 timer, det vil sige, det var ikke spor tålmodigt. For hun lå oppe på værelset, og vi kunne ikke holde ud at sidde på det værelse på fire kvadratmeter og kigge på hende ... Ikke fordi, vi var sådan set godt klar over, at hun havde brug for, at vi sad der, men på den anden side så havde hun heller ikke noget imod, at vi gik, så ... Vi gjorde den der situation endnu mere desperat ... Vi travede rundt i byen, og vi var ved at brække os over alt, hvad der havde med byen og andre mennesker at gøre. Og vi stod og stirrede på hinanden, og vi gik i DSB Kino og så den samme Søren Spætte-film og reklame for DSB Rejsebureau en 3-4-5 gange. Stod og glanede på en pølsemænd og kunne ikke spise nogen pølser, og gik derop igen og gik et andet sted hen og drak en øl, og ... på et eller andet tidspunkt så var disse her 24 timer gået – og der var altså ikke sket noget.

Nu var aftalen altså den, at hun så skulle tage hjem, fordi hun havde fortalt sin mor, at hun var på besøg hos

en veninde. Og vi tog hjem, og min kammerat tog også hjem, og vi var meget slukørede, selvfølgelig.

Og de begyndte sådan lidt på en forfærdelig opgivende måde at indstille sig på, at de skulle være ... far og mor, selv om de ikke var spor interesserede i det. Der kom sådan en resigneret stemning over dem, og min ven var næsten ikke til at kende igen. Jeg kan huske, han købte en bog om blevask ... Det passede slet ikke til ham.

Da der så var gået en uges tid, så en dag fik pigen en voldsom blødning med store smerter, mens hun var hjemme. Hendes forhold til moderen var ikke særlig godt, de boede sammen, og moderen var skilt ... Og denne her kone blev desperat, og der blev selvfølgelig ringet efter en ambulance, og hun blev kørt på hospitalet, og blødningen blev stoppet.

Hun blev udspurgt meget, om der var blevet foretaget noget, op til flere gange; de pumpede hende meget, og hun blev jo altså ved med at nægte stædigt.

Og moderen fik altså at vide af lægerne, at det var ikke en voldsom blødning, eller noget, der var i vejen med hendes ædlere dele, men det var altså ... Hun havde aborteret, – og at hun altså havde været gravid.

Og det skabte et frygteligt helvede for hende. Simpelt hen, altså denne her mor, hun blev altså helt hysterisk og skældte hende ud, og hun måtte ingen ting. Hun måtte ikke være sammen med ham mere, og han var en frygtelig drønnert og en sjuft og et svin, og jeg ved ikke, hvad han var. Og til sidst blev det altså splittet ad, deres forhold.

Det var jo helt tåbeligt. Sådan kan man ikke være som forældre, som hendes mener jeg. Det var uværdigt. Men det kom ikke så meget bag på mig. Forholdet mellem

min ven og de forældre havde aldrig været det bedste. De var indbegrebet af alt borgerligt og snæversynet. Faderen var forretningsmand, sådan rigtig »skindet-på-næsen«-moral, og det tog min kammerat overhovedet ikke hensyn til. Men hans moral var også bedre end deres. Jeg synes, det havde været umoralsk at tage barnet og gifte sig med hende ...